

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 16 maja 2022 r.

DIH-3.707.46.2022.IJ

DECYZJA DIH-III/48/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp. z dnia 18 lutego 2022 r., na mocy której przedsiębiorcy Lidl sp. z o.o. sp. k z siedzibą w Jankowicach, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 39 pkt 2) ww. ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów – **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 17 i 24 listopada 2021 r. inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp., (dalej: „Lubuski WIIH”, „organ pierwszej instancji”), przeprowadzili kontrolę w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. Szpitalnej 1 w Gorzowie Wlkp., należącym do przedsiębiorcy (...), dalej: „strona”, „strona postępowania”, „spółka”.

Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych Lubuski WIIH zawiadomieniem z 29 października 2021 r. poinformował spółkę, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy Prawo Przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.) o zamiarze wszczęcia kontroli, której przedmiotem będzie kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz.

1893, z późn. zm.), dalej: „ustawa o zużyтым sprzęcie elektrycznym”. Zawiadomienie zostało odebrane w dniu 4 listopada 2021 r.

W toku kontroli sprawdzono, czy kontrolowany podmiot realizuje obowiązki dystrybutora, wskazane w art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Stwierdzono m. in., że w kontrolowanej placówce handlowej, w sąsiedztwie kas uwidoczniono w widocznym dla konsumenta miejscu informację o następującej treści: *„Odpady powstające z produktów oferowanych w sklepach (...), takie jak zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny oraz zużyte baterie, jak również odpady opakowaniowe powstałe po oferowanych produktach można przekazywać do Punktów Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych PSZOK. Informacje dotyczące lokalizacji punktów PSZOK oraz godzin ich otwarcia znajdują się na stronie internetowej Urzędu Gminy.”*

W przywołanej informacji nie wskazano punktów prowadzących zbiórkę zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Powyższe stanowi naruszenie art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Zbadano także 5 partii sprzętu Silver Crest, tj. maszynkę do strzyżenia włosów i brody, blender, opiekacz do kanapek i cyfrową wagę kuchenną, stwierdzając brak dołączonej do sprzętu informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym, co narusza art. 39 pkt 3) tej ustawy.

Pismem z 17 grudnia 2021 r. spółka ustosunkowała się do nieprawidłowości stwierdzonych w protokole kontroli i wskazała, że art. 39 pkt 2) ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym nie nakazuje podawania dokładnych adresów zbierania odpadów, a jedynie informacji o nich oraz nie precyzuje, na jakim obszarze należy wskazać takie punkty. Punkty Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych (PSZOK) prowadzone są, jak twierdzi spółka, często przez firmy zewnętrzne na podstawie przetargu ograniczonego czasowo, a co za tym idzie ich adresy mogą ulegać zmianom wraz z nowym przetargiem. W przekonaniu spółki informowanie klientów (...) o dokładnych adresach za pomocą strony gminy, która ma obowiązek publikowania aktualnych adresów miejsc zbierania zużytych sprzętów, jest decyzją rozsądną i wystarczającą. Spółka zdaje sobie sprawę, że klienci muszą sami wyszukać adresy ale dzięki temu nie będą wprowadzeni w błąd poprzez podanie nieaktualnego adresu punktu PSZOK.

W dniu 20 grudnia 2021 r., w oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.) dalej: „Kpa”, Lubuski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary

pieniężnej określonej w art. 91 pkt 26 lit c) ww. ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Organ poinformował także przedsiębiorcę o przysługującym mu, zgodnie z art. 10 Kpa, prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszania wniosków dowodowych.

Zawiadomieniem z dnia 14 stycznia 2022 r. o rozszerzeniu postępowania administracyjnego Lubuski WIIH poinformował przedsiębiorcę, iż rozszerzył postępowanie o art. 91 pkt 26 lit. d) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym ze względu na niewykonanie obowiązku o którym mowa w art. 39 pkt 3 w związku z art. 13 ust. 1 tej ustawy.

W wyniku przeprowadzonej kontroli Lubuski WIIH wydał 2 decyzje administracyjne w zakresie stwierdzonych nieprawidłowości. W dniu 14 stycznia 2022 r. Lubuski WIIH, działając na podstawie art. 32 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję (znak sprawy: BP.8361.110.2021.BK) w sprawie usunięcia przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w Jankowicach nieprawidłowości polegającej na braku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego, zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Zaś w dniu 18 lutego 2022 r. Lubuski WIIH, na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i art. 93 ust. 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 39 pkt 2) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym oraz umorzył postępowanie w zakresie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku o którym mowa w art. 39 pkt 3 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie. Przyczyną umorzenia było stwierdzenie, iż art. 39 pkt 3) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym nakłada na dystrybutora obowiązek udostępnienia na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 tej ustawy. Przedmiotowy przepis nie zawiera jednak wytycznych, co do formy w jakiej obowiązek informacyjny ma być zrealizowany. W związku z tym, Lubuski WIIH po analizie wyjaśnień strony oraz wnikliwej ocenie oznakowania skontrolowanych produktów uznał, iż posiadały one wymagane przepisami prawa informacje w instrukcjach obsługi, a strona dochowała należytej staranności w zakresie prawidłowego znakowania towarów.

Strona odwołała się od decyzji z dnia 18 lutego 2022 r., zaskarżając decyzję w części w zakresie pkt 1 i zarzucając decyzji naruszenie przepisów prawa, wskazanych w odwołaniu z dnia 25 stycznia 2022 r. złożonym od decyzji Lubuskiego WIIH z dnia 14 stycznia 2022 r.

Ponadto strona zarzuciła naruszenie przepisów art. 130 § 1, 132 § 1, art. 133 Kpa ze względu na wydanie decyzji nakładającej karę pieniężną w ramach postępowania administracyjnego o znaku BP.8361.110.2021.BK która zdaniem strony objęta była skutkiem dewolutywności w związku ze złożeniem odwołania od decyzji z 14 stycznia 2022 r., co zdaniem strony uniemożliwiało nałożenie kary pieniężnej.

Zdaniem strony organ pierwszej instancji nie mógł w ramach tego postępowania wydać dwóch decyzji, a winien wszcząć drugie postępowanie mające na celu nałożenie kary pieniężnej.

Mając powyższe na uwadze strona wniosła o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania.

Pismem z 23 marca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK” bądź „organ drugiej instancji” poinformował (...) o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Lubuskiego WIIH z dnia 18 lutego 2022 r. oraz o przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 39 ww. ustawy. Przepis

wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Zgodnie z treścią art. 39 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość – do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Natomiast, zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, podlega karze pieniężnej w wymiarze od 5.000 zł do 500.000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Po przeanalizowaniu zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Lubuskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że strona postępowania nie wykonała ciężących na niej obowiązków wskazanych w art. 39 pkt 2) o zużytym sprzęcie elektrycznym, tj. nie umieściła na stronie internetowej informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe spowodowało wymierzenie kary pieniężnej w oparciu o art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa.

Odnosząc się do odwołania od decyzji z dnia 14 stycznia 2022 r. (stanowiącego zgodnie z dyspozycją strony integralną część odwołania od decyzji z 18 lutego 2022 r.) w którym strona zarzuciła naruszenie organowi pierwszej instancji naruszenie art. 7a § 1 Kpa oraz 39

pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym Prezes UOKiK wskazuje, iż zdaniem Prezesa UOKiK nie doszło do naruszenia tych przepisów.

W uzasadnieniu decyzji Prezesa UOKiK z dnia 8 kwietnia 2022 r. nr DIH-III/55/2022 skierowanej do strony wyjaśniono, że nie można mówić o rozstrzygnięciu sprawy na korzyść przedsiębiorcy, w sytuacji gdy nie budzi wątpliwości konieczność umieszczenia informacji o których mowa w art. 39 pkt 2. Sam fakt, że strona przedstawiła odmienną wykładnię tych przepisów niż przyjął organ, nie przesądza o istnieniu wątpliwości co do treści norm prawnych znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie.

W kwestii zaś pozostałych argumentów z odwołania od decyzji z 18 lutego 2022 r. strona wskazała, że została wydana z naruszeniem prawa, ponieważ była objęta skutkiem dewolutywności w związku z wydaniem przez organ pierwszej instancji decyzji w sprawie zarządzenia usunięcia stwierdzonych w toku kontroli nieprawidłowości. Zdaniem strony, ponieważ odwołała się do decyzji z 14 stycznia 2022 r. organ pierwszej instancji do czasu rozpatrzenia odwołania nie mógł wydać decyzji w ramach tego samego postępowania.

Odnosząc się do argumentów strony Prezes UOKiK wskazuje, iż nie może przychylić się do jej argumentów.

Konsekwencją stwierdzenia nieprawidłowości i braku ich usunięcia było wydanie przez Lubuskiego WIIH decyzji na podstawie art. 32 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) zarządzającej usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Od decyzji, która nakazywała usunięcie nieprawidłowości, a w konsekwencji wywieszenie prawidłowo sporządzonych informacji spółka odwołała się.

Po zakończeniu czynności kontrolnych, na podstawie ustaleń poczynionych przez inspektorów Inspekcji Handlowej, Lubuski WIIH wszczął z urzędu postępowanie mające na celu nałożenie administracyjnej kary pieniężnej za brak informacji o których mowa w art. 39 pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Skutkiem tego postępowania administracyjnego (innego niż postępowanie kontrolne) było wydanie decyzji z dnia 18 lutego 2022 r. na mocy której Lubuski WIIH nałożył na podstawie art. 91 pkt 26 lit c karę pieniężną w wysokości 5.000 zł.

Zatem w przedmiotowej sprawie nie doszło do dewolutywności, jak też rozszerzenia rozstrzygnięcia merytorycznego decyzji dotyczącej usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli. Decyzja z 18 lutego 2022 r. została wydana w oparciu o ten sam materiał dowodowy, ale w ramach odrębnego postępowania (o nałożeniu kary na podstawie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym) niż decyzja o charakterze

porządkowym zarządzająca usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości na podstawie przepisów o Inspekcji Handlowej.

Zarzuty strony dotyczące naruszenia przepisów art. 130 §1 Kpa, art. 132 § 1 i § 2 Kpa oraz 133 Kpa są zdaniem Prezesa UOKiK nietrafne i nie skutkowały dewolutywnością.

Prezes UOKiK nie znalazł żadnych podstaw do uchylenia przedmiotowej decyzji. W związku z postępowaniem kontrolnym przeprowadzonym w sklepie należącym do strony stwierdzono nieprawidłowości w zakresie informacji określonych w art. 39 pkt 2) dotyczących umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Udokumentowany w Protokole kontroli stan faktyczny nie budzi zastrzeżeń po stronie organu drugiej instancji. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że kontrolowany podmiot nie zrealizował w sposób należyty obowiązku uwidaczniania w miejscu sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Informacje, które były wywieszone i odsyłały do strony internetowej urzędu gminy nie spełniają wymagań tego przepisu. Konsument powinien mieć wskazane konkretne punkty (w tym ich adres), ponieważ nie każdy klient, który kupuje sprzęt elektryczny i elektroniczny ma dostęp do Internetu i jest w stanie wyszukać stosowne informacje, gdzie pozbyć się zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego do gospodarstw domowych.

Jednocześnie uzasadniając nałożenie kary w trybie art. 91 pkt 26 lit. c Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy te jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca jako dystrybutor ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym. Z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym kluczowe znaczenie ma fakt, iż w trakcie trwania czynności kontrolnych wszystkie wymagane informacje, w zakresie o którym mowa w art. 39 pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia (wykonywania) tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu

elektrycznego i elektronicznego, który prowadzi – umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 39 pkt 2) ww. ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Zamieszczona przez stronę informacja jest niepełna i ma charakter ogólny. Jest to informacja sygnalizująca konsumentom możliwość przekazywania różnego rodzaju odpadów (w tym zużytego sprzętu) do Punktów Selektywnego Zbierania Odpadów (PSZOK), a zarazem odsyłająca konsumentów do informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, które mogą odnaleźć na stronie internetowej Urzędu Gminy. Nie zawiera ona konkretnych, bliższych danych (np. adresów podmiotów), a więc informacji o punktach zbierania elektrośmieci, lecz wskazuje jedynie gdzie, w jakim miejscu można te wymagane informacje odnaleźć. Zdaniem Prezesa UOKiK tak przedstawiona informacja nie czyni zadość wymaganiom zawartym w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Konsument powinien bowiem za każdym razem (w miejscu, gdzie nabywa sprzęt elektryczny lub elektroniczny) otrzymać precyzyjną, czytelną i łatwo dostępną informację o konkretnych punktach zbierania zużytego sprzętu, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań w celu ustalenia tych informacji. W rozumieniu Prezesa UOKiK *punkty zbierania zużytego sprzętu* – to określone miejsca, przedsiębiorstwa, zakłady, placówki, firmy itp., a więc podmioty gospodarcze zajmujące się odbieraniem sprzętu, które prowadzą daną działalność pod konkretnymi adresami. Jak wskazuje Słownik Języka Polskiego PWN – „punkty” to „określone miejsca na terenie jakiejś przestrzeni”. Oczywistym zatem dla organu jest, że intencją ustawodawcy było zobligowanie dystrybutorów do umieszczania informacji o konkretnych danych adresowych punktów zbiórki zużytego sprzętu.

Analizując szczegółowo zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie, w szczególności protokół kontroli oraz uzasadnienie decyzji, Prezes UOKiK stwierdził, że działania organu pierwszej instancji były prawidłowe.

W trakcie postępowania Prezes UOKiK zbadał także przesłanki do umorzenia postępowania dotyczącego nałożenia kary administracyjnej i stwierdził, że nie widzi podstaw do umorzenia. Należy tutaj wskazać, że obowiązujące przepisy ustawy o zużytych sprzęcie przewidują możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie

wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszyły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Lubuskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia kary. Kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, w związku z czym Lubuski WIIH zasadnie nałożył sankcję pieniężną za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 39 pkt 2) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Z protokołu kontroli, do którego prawidłowo pouczone strona nie wniosła uwag, bezsprzecznie wynika, że przedsiębiorca nie umieścił prawidłowych informacji w widocznym miejscu w salonie sprzedaży, o których mowa art. 39 pkt 2) tej ustawy.

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do umorzenia tego postępowania.

Rozpatrując odwołanie Prezes UOKiK zbadał także kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f § 1 i 2 Kpa.

Przepis art. 189f § 1 wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W przedmiotowej sprawie strona nie wywiesiła w miejscu sprzedaży prawidłowych informacji o których mowa art. 39 pkt 2) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma, gdyż wymagane informacje mają zapewnić konsumentom wiedzę o właściwym postępowaniu z odpadami elektrycznymi i elektronicznymi oraz umożliwić oddanie zużytego sprzętu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony środowiska. W trakcie kontroli strona nie uzupełniła brakujących informacji, a zatem druga część przesłanki z art. 189 f § 1 pkt 1) także nie została spełniona.

Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 i w art. 39 pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Podsumowując, Prezes UOKiK stwierdza, że Lubuski WIIH miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3. Należy nadmienić, że sankcja w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) została wymierzona w wysokości najniższej z możliwych i jest proporcjonalna wobec zaistniałych naruszeń.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Lubuskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy (...) wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych). Tym samym, decyzja Lubuskiego WIIH z dnia 18 lutego 2022 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/